

Mesajul Papei Francisc cu ocazia celei de-a XXXII-a Zi Mondială a Tineretului

„Mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic” (Lc 1,49)

Dragi tineri,

Iată-ne din nou pe drum după minunata noastră întâlnire de la Cracovia, unde am celebrat împreună a XXXI-a Zi Mondială a Tineretului și Jubileul Tinerilor, în contextul Anului Sfânt al Milostivirii. Ne-am lăsat conduși de sfântul Ioan Paul al II-lea și de sfânta Faustina Kowalska, apostoli ai milostivirii divine, pentru a da un răspuns concret la provocările din timpul nostru. Am trăit o puternică experiență de fraternitate și de bucurie, și am dat lumii un semn de speranță; steagurile și limbile diferite nu erau motiv de contrast și diviziune, ci ocazie pentru a deschide porțile inimilor, pentru a construi punți.

La sfârșitul ZMT de la Cracovia am indicat următoarea țintă a pelerinajului nostru care, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne va duce în Panama în 2019. Ne va însoți pe acest drum Fecioara Maria, cea pe care toate generațiile o numesc fericită (cf. *Lc 1,48*). Noua etapă a itinerarului nostru se leagă de cea precedentă, care era centrată pe Fericiri, dar ne determină să mergem înainte. De fapt, îmi stă la inimă ca voi tinerii să puteți merge nu numai *comemorând* trecutul, ci având și *curaj* în prezent și *speranță* în viitor. Aceste atitudini, mereu vii în tânăra femeie din Nazaret, sunt exprimate clar în temele alese pentru următoarele trei ZMT. Anul acesta (2017) vom reflecta despre credința Mariei când în *Magnificat* a spus: „*Mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic*” (*Lc 1,49*). Tema din anul următor (2018) – „*Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu*” (*Lc 1,30*) – ne va face să medităm asupra carității pline de curaj cu care Fecioara a primit vestea îngerului. ZMT 2019 va fi inspirată din cuvintele „*Iată slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău*” (*Lc 1,38*), răspuns al Mariei dat îngerului, încărcat de speranță.

În octombrie 2018, Biserica va celebra Sinodul Episcopilor cu tema: *Tinerii, credința și discernământul vocațional*. Ne vom întreba despre modul în care voi tinerii trăiți experiența credinței în mijlocul provocărilor din timpul nostru. Și vom trata și chestiunea despre modul în care puteți să vă formați un proiect de viață, discernând vocația voastră, înțeleasă în sens amplu, adică la căsătorie, în cadrul laical și profesional, sau la viața consacrată și la preoție. Doresc ca să fie o mare simfonie între parcursul spre ZMT din Panama și drumul sinodal.

Timpul nostru nu are nevoie de „tineri-divan”

Conform Evangheliei lui Luca, după ce a primit vestea îngerului și a răspuns „da”-ul său la chemarea de a deveni mamă a Mântuitorului, Maria se ridică și merge în grabă ca s-o viziteze pe verișoara Elisabeta, care este în luna a șasea de sarcină (cf. 1,36.39). Maria este foarte tânără; ceea ce i-a fost vestit este un dar imens, dar comportă și provocări foarte mari; Domnul a asigurat-o de prezența sa și de sprijinul său, dar atâtea lucruri sunt încă întunecate în mintea sa și în inima sa. Și totuși Maria nu se închide în casă, nu se lasă paralizată de frică sau de orgoliu. Maria nu este tipul care pentru a se simți bine are nevoie de un divan bun unde să stea comodă și în siguranță. Nu este o tânără-divan! (cf. *Discurs la Veghe*, Cracovia, 30 iulie 2016). Dacă este de folos un ajutor pentru bătrâna sa verișoară, ea nu întârzie și pornește imediat în călătorie.

Este lung parcursul pentru a ajunge la casa Elisabetei: circa 150 de kilometri. Însă tânăra din Nazaret, împinsă de Spiritul Sfânt, nu cunoaște piedici. Cu siguranță, zilele de drum au ajutat-o să mediteze asupra evenimentului minunat în care era implicată. Așa ni se întâmplă și nouă când pornim în pelerinaj: de-a lungul drumului ne revin în minte faptele vieții, și putem să le maturizăm sensul și să aprofundăm vocația noastră, dezvăluită apoi în întâlnirea cu Dumnezeu și în slujirea adusă altora.

Mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic

Întâlnirea dintre cele două femei, tână și bătrână, este plină de prezența Spiritului Sfânt și încărcată de bucurie și de uimire (cf. *Lc* 1,40-45). Cele două mame, precum și copiii pe care-i poartă în sân, aproape că dansează de fericire. Elisabeta, uimită de credința Mariei, exclamă: „Fericită aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de Domnul” (v. 45). Da, unul dintre marile daruri pe care Fecioara l-a primit este cel al credinței. A crede în Dumnezeu este un dar inestimabil, dar cere și să fie primit; și Elisabeta o binecuvântează pe Maria pentru asta. Ea, la rândul său, răspunde cu cântarea *Magnificat* (cf. *Lc* 1,46-55), în care găsim expresia: „Mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic” (v. 49).

Este o rugăciune revoluționară, cea a Mariei, cântarea unei tinere pline de credință, conștientă de limitele sale dar încrezătoare în milostivirea divină. Această mică femeie curajoasă aduce mulțumire lui Dumnezeu pentru că a privit la micimea sa și pentru lucrarea de mântuire pe care a făcut-o asupra poporului, asupra săracilor și a celor umili. Credința este inima întregii istorii a Mariei. Cântarea sa ne ajută să înțelegem milostivirea Domnului ca motor al istoriei, fie a celei personale a fiecăruia dintre noi fie a întregii omeniri.

Când Dumnezeu atinge inima unui tânăr, a unei tinere, aceștia devin capabili de acțiuni cu adevărat grandioase. „Marile lucruri” pe care Cel Atotputernic le-a făcut în existența Mariei ne vorbesc și despre călătoria noastră în viață, care nu este o vagabondare fără sens, ci un pelerinaj care, chiar cu toate incertitudinile și suferințele sale, poate găsi în Dumnezeu plinătatea sa (cf. *Angelus*, 15 august 2015). Îmi veți spune: „Părinte, dar eu sunt foarte limitat, sunt păcătos, ce pot să fac?”. Când Domnul ne cheamă, nu se oprește la ceea ce suntem sau la ceea ce am făcut. Dimpotrivă, în momentul în care ne cheamă, El privește tot ceea ce am putea să facem, toată iubirea pe care suntem capabili s-o eliberăm. Ca tână Maria, puteți face în așa fel încât viața voastră să devină instrument pentru a îmbunătăți lumea. Isus vă cheamă să lăsați amprenta voastră în viață, o amprentă care să

marcheze istoria, istoria voastră și istoria atâtor (cf. *Discurs la Veghe*, Cracovia, 30 iulie 2016).

A fi tineri nu înseamnă a fi deconectați de trecut

Maria este puțin mai mult decât adolescentă, ca mulți dintre voi. Și totuși în *Magnificat* dă glas de laudă poporului său, istoriei sale. Asta ne arată că a fi tineri nu înseamnă a fi deconectați de trecut. Istoria noastră personală se înserează într-o lungă urmă, într-un drum comunitar care ne-a precedat de-a lungul secolelor. Ca Maria, aparținem unui popor. Și istoria Bisericii ne învață că, și atunci când ea trebuie să traverseze mări furtunoase, mâna lui Dumnezeu o conduce, o face să depășească momente dificile. Adevărata experiență de Biserică nu este ca un *flashmob*, în care se stabilesc întâlniri, se realizează o *performance* și apoi fiecare merge pe drumul său. Biserica poartă în sine o lungă tradiție, care se transmite din generație în generație, îmbogățindu-se în același timp din experiența fiecărui individ. Și istoria voastră găsește locul său în interiorul istoriei Bisericii.

A comemora trecutul folosește și la primirea intervențiilor inedite pe care Dumnezeu vrea să le realizeze în noi și prin intermediul nostru. Și ne ajută să ne deschidem pentru a fi aleși ca instrumente ale sale, colaboratori ai planurilor sale mântuitoare. Și voi tinerii puteți să faceți mari lucruri, să vă asumați responsabilități mari, dacă veți recunoaște acțiunea milostivă și atotputernică a lui Dumnezeu în viața voastră.

Aș vrea să vă pun câteva întrebări: în ce mod „salvați” în memoria voastră evenimentele, experiențele din viața voastră? Cum tratați faptele și imaginile imprimare în amintirile voastre? Unora, deosebit de răniți de circumstanțele vieții, le-ar veni să „reseteze” propriul trecut, să se folosească de dreptul la uitare. Dar aș vrea să vă amintesc că nu există sfânt fără trecut, nici păcătos fără viitor. Perla se naște dintr-o rană a scoicii! Isus, cu iubirea sa, poate vindeca inimile noastre, transformând rănilor noastre în perle autentice. Cum spunea sfântul Paul, Domnul poate manifesta forța sa prin slăbiciunile noastre (cf. *2Cor 12,9*).

Însă amintirile noastre nu trebuie să rămână toate adunate, ca în memoria unui disc rigid. Și nu este posibil să se arhiveze totul într-un „nor” virtual. Trebuie învățat să se facă în așa fel încât faptele din trecut să devină realitate dinamică, asupra căreia să se reflecteze și din care să se scoată învățătură și semnificație pentru prezentul și viitorul nostru. Misiune grea, dar necesară, este aceea de a descoperi firul roșu al iubirii lui Dumnezeu care conectează toată existența noastră.

Atâția spun că voi tinerii sunteți zăpăciți și superficiali. Nu sunt deloc de acord! Însă trebuie recunoscut că în aceste timpuri ale noastre este nevoie să se recupereze capacitatea de a reflecta asupra propriei vieți și a o proiecta spre viitor. A avea un trecut nu este același lucru cu a avea o istorie. În viața noastră putem avea atâtea amintiri, dar câte dintre ele construiesc cu adevărat memoria noastră? Câte sunt semnificative pentru inima noastră și ajută să dăm un sens existenței noastre? Fețele tinerilor, în „social”, apar în atâtea fotografii care relatează evenimente mai mult sau mai puțin reale, dar nu știm cât din toate acestea este „istorie”, experiență care poate fi povestită, înzestrată cu un scop și cu un sens. Programele de la televizor sunt pline de așa-numite „reality show”, dar nu sunt istorii reale, sunt numai minute care se scurg în fața unei telecamere, în care personajele trăiesc așa, fără un proiect. Nu vă lăsați deviați de această falsă imagine a realității! Fiți protagoniști ai istoriei voastre, decideți viitorul vostru!

Cum să rămânem conectați, urmând exemplul Mariei

Se spune despre Maria că păstra toate lucrurile meditându-le în inima sa (cf. *Lc 2,19.51*). Această simplă tânără din Nazaret ne învață cu exemplul său să păstrăm amintirea evenimentelor vieții, dar și să le punem împreună, reconstruind unitatea fragmentelor, care unite pot să compună un mozaic. Cum ne putem exercita concret în acest sens? Vă dau câteva sugestii.

La sfârșitul fiecărei zile ne putem opri pentru câteva minute ca să ne amintim de momentele frumoase, de provocări, de ceea ce a mers bine și de ceea ce a mers strâmb. Astfel, în fața lui Dumnezeu și în fața noastră, putem

manifesta sentimentele de recunoștință, de căință și de încredințare, dacă veți chiar notându-le într-un caiet, un soi de jurnal spiritual. Asta înseamnă a ne ruga în viață, cu viața și despre viața, și cu siguranță vă va ajuta să percepeți mai bine marile lucruri pe care Domnul le face pentru fiecare dintre voi. Cum spunea sfântul Augustin, pe Dumnezeu îl putem găsi în ogoarele vaste ale memoriei noastre (cf. *Confesiuni*, Cartea X, 8, 12).

Citind *Magnificat* ne dăm seama cât de mult cunoștea Maria Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare verset din această cântare are o paralelă a sa în Vechiul Testament. Tânăra mamă a lui Isus cunoștea bine rugăciunile poporului său. Cu siguranță părinții săi, bunicii săi au învățat-o. Cât de importantă este transmiterea credinței de la o generație la alta! Există o comoară ascunsă în rugăciunile pe care ni le învață strămoșii noștri, în acea spiritualitate trăită în cultura celor simpli pe care noi o numim *evlavie populară*. Maria adună patrimoniul de credință al poporului său și îl recompune într-o cântare complet a ei, dar care este în același timp cântarea întregii Biserici. Și toată Biserica o cântă cu ea. Pentru ca și voi tinerii să puteți cânta un *Magnificat* în întregime al vostru și să faceți din viața voastră un dar pentru întreaga omenire, este fundamental să vă legați din nou cu tradiția istorică și rugăciunea celor care v-au precedat. De aici importanța de a cunoaște bine Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, de a-l citi în fiecare zi confruntându-l cu viața voastră, citind evenimentele zilnice în lumina a ceea ce Domnul vă spune în Sfintele Scripturi. În rugăciune și în lectura rugătoare a Bibliei (așa-numita *lectio divina*), Isus va încălzi inimile voastre, va lumina pașii voștri, chiar și în momentele întunecate ale existenței voastre (cf. *Lc* 24,13-35).

Maria ne învață și să trăim cu o atitudine euharistică, adică să aducem mulțumire, să cultivăm lauda, să nu ne fixăm numai pe probleme și pe dificultăți. În dinamica vieții, rugăciunile de astăzi vor deveni motive de mulțumire de mâine. Astfel, participarea voastră la Sfânta Liturghie și momentele în care veți celebra sacramentul Reconcilierii vor fi în același timp culme și punct de plecare: viețile voastre se vor reînnoi în fiecare zi în iertare, devenind laudă perenă adusă Celui Atotputernic. „Încredeți-vă în

amintirea lui Dumnezeu: [...] amintirea sa este o inimă tandră de compasiune, care se bucură să șteargă definitiv orice urmă a noastră de rău” (*Omilie la Sfânta Liturghie de la ZMT, Cracovia, 31 iulie 2016*).

Am văzut că *Magnificat* provine din inima Mariei în momentul în care o întâlnește pe bătrâna sa verișoară Elisabeta. Aceasta, cu credința sa, cu privirea sa ascuțită și cu cuvintele sale, o ajută pe Fecioară să înțeleagă mai bine măreția acțiunii lui Dumnezeu în ea, a misiunii pe care i-a încredințat-o. Și voi, vă dați seama de extraordinarul izvor de bogăție care este întâlnirea dintre tineri și bătrâni? Câtă importanță dați bătrânilor, bunicilor voștri? Pe bună dreptate voi aspirați să „vă luați zborul”, purtați în inimă atâtea vise, dar aveți nevoie de înțelepciunea și de viziunea bătrânilor. În timp ce deschideți aripile în vânt, este important ca să descoperiți rădăcinile voastre și să preluați ștafeta de la persoanele care v-au precedat. Pentru a construi un viitor care să aibă sens, trebuie cunoscute evenimentele trecute și să se ia poziție în fața lor (cf. Exortăția apostolică post-sinodală *Amoris laetitia*, 191.193). Voi tinerii aveți forța, bătrânii au memoria și înțelepciunea. Ca Maria cu Elisabeta, îndreptați-vă privirea spre bătrâni, spre bunicii voștri. Vă vor spune lucruri care vor pasiona mințile voastre și vor emoționa inima voastră.

Fidelitate creativă pentru a construi timpuri noi

Este adevărat că aveți puțin ani în urma voastră și de aceea poate să vă fie greu să dați tradiției valoarea cuvenită. Țineți cont că asta nu înseamnă a fi tradiționaliști. Nu! Când Maria în Evanghelie spune „mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic”, înțelege că acele „lucruri mari” nu s-au terminat, ci continuă să se realizeze în prezent. Nu este vorba despre un trecut îndepărtat. A ști să comemorăm trecutul nu înseamnă a fi nostalgici sau a rămâne alipiți de o perioadă determinată a istoriei, ci de a ști să recunoaștem propriile origini, pentru a ne întoarce mereu la esențial și a ne lansa cu fidelitate creativă în construirea de timpuri noi. Ar fi un necaz și n-ar folosi nimănui să se cultive o amintire paralizantă, care face să facem mereu aceleași lucruri în același mod. Este un dar al cerului a putea vedea că mulți, cu nedumeririle,

visele și întrebările voastre, vă opuneți celor care spun că lucrurile nu pot să fie diferite.

O societate care valorizează numai prezentul și tinde și să devalorizeze tot ceea ce se moștenește de la trecut, ca de exemplu instituțiile căsătoriei, a vieții consacrate, a misiunii sacerdotale. Acestea ajung să fie văzute ca lipsite de semnificație, ca forme depășite. Se crede că se trăiește mai bine în situații așa-numite „deschise”, comportându-se în viață ca într-un *reality show*, fără scop și fără sfârșit. Nu vă lăsați înșelați! Dumnezeu a venit să lărgască orizonturile vieții noastre, în toate direcțiile. El ne ajută să dăm trecutului valoarea cuvenită, pentru a proiecta mai bine un viitor de fericire: dar acest lucru este posibil numai dacă se trăiesc autentice experiențe de iubire, care se concretizează în descoperirea chemării Domnului și în aderarea la ea. Și acesta este singurul lucru care ne face cu adevărat fericiți.

Dragi tineri, încredințez drumul nostru spre Panama, precum și itinerarul de pregătire al următorului Sinod al Episcopilor, mijlocirii materne a Sfintei Fecioare Maria. Vă invit să ne amintim de două date importante din anul 2017: trei sute de ani de la găsirea imaginii Sfintei Fecioare Maria *Aparecida*, în Brazilia; și centenarul aparițiilor de la Fatima, în Portugalia, unde, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi merge pelerin în luna mai. Sfântul Martin de Porres, unul dintre sfinții patroni ai Americii Latine și ai ZMT 2019, în slujirea sa umilă zilnică avea obiceiul de a oferi florile cele mai bune Mariei, ca semn al iubirii sale filiale. Cultivați și voi, asemenea lui, o relație de familiaritate și prietenie cu Sfânta Fecioară Maria, încredințându-i bucuriile, neliniștile și preocupările voastre. vă asigur că nu vă va părea rău!

Tânăra din Nazaret, care în toată lumea a asumat mii de chipuri și nume pentru a se apropia de fiii săi, să mijlocească pentru fiecare dintre noi și să ne ajute să cântăm lucrările mari pe care Domnul le săvârșește în noi și prin noi.

Franciscus